

**Chương 178: Kỳ Nghỉ Hè Ở Biệt Thự Liana Tại
Quần Đảo Edina (6) - Sự Bộc Phát Của Heinrich
Và Mở Lòng Sự Thật**
(Số từ: 4353)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:38 PM 11/04/2023

Ellen có vẻ không say hẳn mà chỉ hơi ngà ngà say. Đó không chỉ là cô ấy; mọi người dường như hơi say.

Cả Adelia và Harriet, trong lúc ngà ngà say, đều hào hứng trò chuyện về điều gì đó.

“Vậy tại sao chúng ta không chế tạo vũ khí ma thuật kiểu kích hoạt nào đó nhỉ?”

“Điều đó sẽ quá khó khăn đối với chúng ta...”

“Được, được, làm thôi nào. Chúng ta có thể yêu cầu các nguyên liệu từ Temple, và nếu họ không có thứ đó, tôi sẽ lấy nó!”

“Lại thật sao...? Tôi xin lỗi vì đã tạo gánh nặng cho cậu...”

Có vẻ như họ đang lan man về những ý tưởng đang lướt qua đầu họ.

Ellen ngồi trên ghế sofa, ôm đầu gối.

Tôi đã hiểu rồi.

Cô ấy là kiểu người bắt đầu hành động dễ thương khi cô ấy say. Cô ấy đang nhìn tôi với cái cằm chống lên đầu gối.

"Tớ đói."

"Ăn cái này đi."

"...Không phải cái này."

Có vẻ như phô mai và sô cô la là không đủ.

Vẻ mặt của cô ấy cho thấy rằng cô ấy muốn tôi nấu món gì đó cho cô ấy.

"Chà... tôi không nghĩ có món ăn vặt nào khác quanh đây."

Liana nghĩ về việc chuẩn bị thứ gì khác để ăn khi Ellen nói rằng cô ấy đói. Tuy nhiên, có vẻ như cô không thể nghĩ ra bất cứ điều gì. Heinrich chỉ uống mà không nói lời nào.

Anh chàng đó. Thực sự không tốt.

Tôi hơi lo lắng về Heinrich, nhưng Ellen mới là người quan trọng.

Cô ấy trông như đang định nín thở cho đến khi tôi làm cho cô ấy thứ gì đó.

Ít nhất, đó là điều mà cái nhìn chăm chăm liên tục của cô ấy khiến tôi tin rằng cô ấy đang lên kế hoạch.

"Haah, hôm nay cậu không tha tớ à...?"

Cuối cùng, tôi nhìn Liana.

"Ở đây có nguyên liệu gì không?"

"Có lẽ có?"

Liana nói rằng chỉ có một cách để tìm ra.

"Cậu sẽ nấu ăn sao?"

"Không, tôi sẽ chỉ ném một cái gì đó lại với nhau."

"Cậu không uống sao?"

"Tôi ổn. Tôi không say đến thế. Đúng vậy!"

Khi tôi nói điều đó, tôi hơi vụng vọ chân trong khi cố gắng đứng dậy khỏi ghế sofa.

"Này, này, tôi sẽ đi với cậu."

Liana theo tôi ra khỏi phòng, nghĩ rằng tôi đã say.

"Tôi không say, được chứ?"

"...Cậu có biết nhà bếp ở đâu không?"

"...Tôi—."

Nơi đó là một biệt thự—một nơi chắc chắn tôi sẽ lạc vào nếu không được cho biết nhà bếp ở đâu.

Tôi đã thực sự say rượu?

* * *

Nhà bếp Liana đã hướng dẫn tôi có một tủ đựng thức ăn chứa đầy nguyên liệu. Tôi đã lấy một số thứ ngẫu nhiên ra.

Liana đang nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng.

"Cậu có biết nấu ăn không?"

"Mặc dù tôi không tự tin rằng mình có thể thỏa mãn vị giác tinh tế của tiểu thư đáng kính của chúng ta, nhưng ít nhất tôi có thể kiếm được thứ gì đó có thể làm thỏa mãn cái lỗ không đáy đó."

"Cậu đang thực sự cố gắng để làm cho tôi tức giận?"

Tôi không có ý định làm đồ ăn nhẹ sẽ hợp với rượu. Mục đích của tôi là để thỏa mãn con thú ăn thịt đói khát đó.

"Cẩn thận với con dao."

"Tuyệt."

Tôi cắt một ít xúc xích thành miếng vừa ăn và băm nhỏ một ít hành tây, ớt chuông và nấm; sau đó, tôi cho mọi thứ vào chảo rán. Tôi thêm một ít sốt cà chua, đường, hạt tiêu và một chút muối.

Nó cũng không thực sự mất nhiều thời gian để thực hiện. Liana nhìn xuống món ăn gần như đã hoàn thành ngay lập tức và nghiêng đầu.

"Cái này là cái gì?"

"Xúc xích xào với một số loại rau, sau đó trộn với tương cà, đường và hạt tiêu."

"Tôi đang hỏi tên món ăn, không phải cách cậu làm nó."

Liệu cô ấy có hiểu nếu tôi nói với cô ấy rằng nó được gọi là "Soyah" không?

Cô ấy nên để nó ở đó và ăn nó!

Tất nhiên, tôi đã kiếm được một số tiền lớn vì số tiền đó dành cho Ellen. Tôi cũng tìm thấy một số bánh mì baguette, vì vậy tôi cắt một cái và đặt nó

vào một cái bát. Liana thận trọng thử một ít thức ăn, rồi nhếch mép cười.

“Tôi không thể nói nó ngon đến thế, nhưng... Ngạc nhiên thay, nó thực sự khá ăn được.”

“Đó cũng là điều Harriet đã nói lần trước:”

Cả hai đều đã quen với những món ăn sang trọng nên sẽ không thể gọi là ngon nhưng cũng không đến nỗi tệ. Rồi Liana nhìn tôi và khoanh tay lại.

“Tôi càng biết nhiều về cậu, cậu càng trở nên kỳ lạ.”

“Tôi nghe được điều đó rất nhiều.”

Bây giờ tôi nghĩ về nó, hầu hết những người tôi đã gặp thực sự nói với tôi như vậy.

* * *

Mọi người tròn mắt khi tôi quay lại với bát bánh mì baguette cắt lát và rau xào xúc xích.

Tất nhiên, Ellen chỉ bắt đầu xúc món xúc xích xào rau củ vào miệng bằng nĩa mà không hề nói một lời nào. Liana cũng ăn một ít thức ăn đặt trước mặt.

Đôi mắt của Adelia mở to khi cô ấy ăn.

“Reinhardt, cậu... giỏi nhiều thứ một cách đáng ngạc nhiên...”

“À, cảm ơn.”

Mặt cô ấy khá đỏ bừng, vì cô ấy cũng hơi say.

“Lúc đầu, tôi chỉ... nghĩ rằng cậu là một người rất đáng sợ... Nhưng bây giờ, tôi không còn nghĩ vậy nữa...”

Cô gái đó, người thậm chí không thể nhìn vào mắt tôi khi cô ấy nói chuyện với tôi khi tỉnh táo, lại nói khá thẳng thắn khi cô ấy say. Liana lặng lẽ gật đầu.

"Đúng. Thành thật mà nói, cậu trông giống như một người hoàn toàn khác đối với tôi trong nhiệm vụ nhóm của chúng ta lần trước."

Mọi người gần như đã bỏ cuộc trong nhiệm vụ nhóm, nhưng tôi và Ellen đã quyết định hành động trước.

Thành thật mà nói, Bertus là người dẫn dắt tất cả, nhưng cuối cùng tôi đã cho anh ấy rất nhiều lời khuyên.

“V-vâng, hồi đó... cậu ấy hơi... ngẫu... phải không?”

“Ah... Hả? Uhm, ờm... Chà, tôi không thực sự thấy như thế...?”

Adelia nhìn về phía Harriet để yêu cầu xác nhận của cô ấy, khiến Harriet chỉ biết lắc đầu ngượng ngùng.

Thành thật mà nói, tôi cảm thấy rằng quan điểm của các bạn cùng lớp về tôi đã thay đổi rất nhiều

kể từ thời điểm đó. Liana nhìn về phía tôi và mỉm cười dịu dàng.

“Chúng ta chỉ cần sửa chữa tính cách khốn nạn của tên này thôi...”

“Chết tiệt thật.”

*Bang!

Vào lúc đó, một lời chửi thề nhỏ đã phá vỡ tâm trạng.

Bầu không khí ngay lập tức đông cứng lại như thể bị tạt nước vào.

“Tại sao cứ lải nhải về Reinhardt này, Reinhardt kia. Tên này có gì tốt chứ?”

Heinrich von Schwarz, với đôi mắt hé mở, lăm bắm một cách trống rỗng khi hắn đặt ly xuống một cách thô bạo.

Tên khốn đó...

Hoàn toàn say rượu.

“Cái thằng hạ đẳng tính tình kinh khủng, gặp ai cũng đâm, không biết thân phận, cứ thản nhiên nói chuyện với quý tộc và hoàng tộc, những người mà bình thường nó không dám nhìn. Tại sao!”

Adelia rùng mình khi tên ngốc đó bắt đầu la hét. Ellen bắt đầu nhìn chăm chăm vào Heinrich, còn Liana thì nhú mày. Harriet có vẻ bối rối.

Chà, đồ ngốc đó.

Tôi cảm thấy rằng mọi thứ đang chồng chất lên Heinrich trong tình huống đó, nhưng tôi không nghĩ hẳn sẽ bùng nổ như vậy.

"Này, im miệng lại."

Tôi nhìn Heinrich và nói vài lời ngắn gọn.

"Nếu mày nói nhiều hơn nữa, mày sẽ hối hận vào ngày mai."

Thành thật mà nói, nếu tôi muốn Heinrich hoàn toàn sụp đổ, tôi có thể cứ ngồi đó mà không nói một lời.

Heinrich đã hoàn toàn tự hủy hoại bản thân. Để hẳn một mình sẽ khiến hẳn đau khổ nhất khi trời sáng.

Vì vậy, bảo Heinrich im đi là giới hạn lòng thương xót mà tôi sẵn sàng dành cho tên này. Đó là giới hạn của tôi.

Rõ ràng là phán đoán của tôi đã bị bóp méo theo một số cách trong chuyến đi đó, vì vậy tôi thực sự không phản ứng gì nhiều, ngay cả khi Heinrich cố gắng nói xấu tôi.

Tuy nhiên, có vẻ như lời nói của tôi chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

"...Mày là cái quái gì mà nói chuyện với tao, một phần của Hoàng tộc Kernstadt, như thế? Mày vẫn nghĩ đây là Temple à, đồ khốn? Chỉ vì mày vào Temple, mày có nghĩ rằng mình đã trở thành một

quý tộc hay hoàng tộc vĩ đại không? Mà có nghĩ rằng mình đã trở thành một cái gì đó vĩ đại hơn bởi vì mà học cùng lớp với Hoàng tử và Công chúa...?”

“Này, dừng lại.”

Liana de Grantz đá vào đầu gối của Heinrich. Cơ thể hắn run lên bần bật sau khi nghe những lời của Liana.

“Sao đột nhiên cậu lại thế này? Nếu cậu say, chỉ cần đi ngủ.”

Đó có lẽ là điều cuối cùng Heinrich muốn nghe từ Liana. Nếu một người đối xử với một người say rượu như một người say rượu, điều đó cũng giống như nhấn nút kích nổ của họ.

‘Nếu say, chỉ cần đi ngủ. Đừng hành động như một tên xã hội đen.’

Nghe những điều như thế từ người mà mình thích sẽ khiến người ta càng thêm tức giận.

"Này, mà nghĩ mà là ai?"

Heinrich nhìn tôi khi nói điều đó.

“Tên khốn này. Lần này mà đã gây ồn ào về việc đi đến Darklands, và mà đã hành động hết sức cao thượng và hùng mạnh, nhưng sau đó mà vừa quay lại nói với bọn tao rằng mà chỉ lang thang ở một số nơi an toàn, không làm gì cả. tất cả. Đó thậm chí có thể được gọi là một cuộc phiêu

lưu ư? Đó không phải chỉ là một chuyến dã ngoại sao? Vậy thì có gì khác biệt giữa việc chơi quanh đây?”

Có rất nhiều thứ mà Heinrich dường như đã làm. Tôi khá mệt mỏi, vì vậy tôi không có năng lượng để tức giận. Đối phó với điều đó chỉ mệt mỏi, và nếu tôi thực sự tức giận với một người say rượu, đó sẽ là sự mất mát của tôi.

Nó sẽ chỉ có vẻ thảm hại trong tình huống đó.

Tôi đã nghiêm túc chịu đựng đủ rồi.

Và tôi không đặc biệt thích hay không thích Heinrich von Schwarz.

Tôi có thực sự phải quan tâm đến người đã nói xấu tôi như vậy không?

Chỉ có một việc tôi cần phải làm trong khi tên này quá đáng ghét.

—Chỉ cần ngồi yên. Heinrich sẽ sớm tự đào mồ chôn mình.

Tôi chỉ cần để hắn ta một mình.

Điều tốt nhất có thể xảy ra với Heinrich là nếu tôi thực sự đánh hắn. Tại sao tôi lại đánh tên này khi điều đó cuối cùng sẽ cắn vào móng tôi?

Tôi chỉ định ở yên.

Đó sẽ là điều tồi tệ nhất đối với Heinrich.

"Này. Tôi bảo cậu dừng lại..."

"Đợi một chút. Mà chẳng hơn gì một kẻ bắt nạt ở Temple, kẻ chỉ đơn phương tấn công những kẻ yếu hơn mình. Mà có sợ làm điều đó ở một nơi như thế này? Có chuyện gì vậy? Huh? Đồ hèn nhát."

Heinrich chỉ chỉ tay vào tôi mà không thèm nghe những lời khuyên của Liana.

"Này, có chuyện gì vậy? Mà định đâm tao à? Như mọi khi? Một kẻ như mày chỉ có thể mạnh mẽ chống lại kẻ yếu có lẽ thậm chí không thể làm được gì nhiều ở Darklands. Chỉ cần đánh tao. Nó sẽ dễ như trước..."

"Này."

Cả Liana và tôi đều không cắt lời Heinrich.

"Nếu người còn nói nữa..."

Ellen đang nhìn Heinrich bằng ánh mắt lạnh lùng, tay cầm một chai whisky.

"Ta sẽ giết người."

Cô ấy chuẩn bị đập vào đầu Heinrich bằng thứ đó. Trước những lời nhận xét gay gắt của Ellen, bầu không khí vốn đã lạnh lùng lại càng đông cứng lại. Tôi lấy chai whisky từ tay Ellen.

"Này cậu. Bình tĩnh lại. Tại sao đột nhiên cậu lại như thế này?"

Ellen lườm Heinrich cứng đờ với ánh mắt chết chóc.

“Không biết gì thì đừng mở miệng.”

"Cái gì? Ý cô là gì khi nói, “Tôi không biết gì cả”...?”

“Đừng nói như thể người không biết điều đó là gì.”

Giống như Heinrich hoàn toàn mất trí, Ellen cũng vậy. Cơn giận của cô ấy bùng lên khi cô ấy nghe Heinrich xúc phạm tôi là một kẻ hèn nhát và nhu nhược khi cô ấy đã rơi vào tình trạng suy nghĩ thực sự bất ổn do căng thẳng.

Mặc dù đó không phải là những kỷ niệm mà chúng tôi tự hào, nhưng chúng tôi chưa bao giờ hành động hèn nhát. Tuy nhiên, đó không phải là thứ mà người ta có thể dễ dàng rũ bỏ chỉ bằng cách rơi vào sự khiêu khích rõ ràng đó.

Heinrich dừng lại một lúc, mặt đỏ bừng vì xấu hổ khi tôi ngăn Ellen làm hấn bị thương, rồi thái độ của hấn đột ngột thay đổi.

“...À, hai người đã đến Darklands cùng nhau đúng không?”

Heinrich mỉm cười với Ellen như thể mình vừa nhớ ra điều đó.

Đó là một sự chế nhạo rõ ràng.

“Không phải cô cũng bị lạnh chân khi tới đó sao? Tại sao? Cô có cảm thấy xấu hổ và xấu hổ hơn khi tôi chỉ ra điều đó không?”

“Dừng lại đi, cậu! Tại sao cậu tiếp tục làm thế?!”

“Hà. Tại sao cậu lại làm điều này, Heinrich?”

Ngay cả Harriet và Adelia cũng bảo hấn dừng lại, nhưng tên này dường như không muốn nghe họ.

“Haizz...”

Vẻ mặt của Liana de Grantz trở nên lạnh cóng.

"Thật khó chịu."

*Brzzzzt!

“Kurk!”

Tia sét rời khỏi cơ thể Liana và đánh trúng Heinrich. Cuối cùng, sự kiên nhẫn của cô ấy đã cạn kiệt, vì vậy cô ấy đã tự mình giải quyết mọi việc.

“...Nếu tôi biết rằng cậu ấy sẽ hành động như vậy, tôi đã không đưa tên này đến đây.”

Liana đang nhìn chăm chăm vào Heinrich, người gần như bị đánh gục ngay lập tức bởi tia sét của cô, nằm đó như một con côn trùng. Sau khi dập tắt sự xáo trộn bất ngờ trong nháy mắt, cô ấy quay lại nhắm nháp rượu whisky của mình.

"Không sao đâu. Cậu ấy chưa chết."

Tuy nhiên, câu nói tình cờ của cô ấy chắc chắn còn đáng sợ hơn.

Dù sao đi nữa, Heinrich đã làm một việc mà lẽ ra mình không nên làm vì ghen tị và có chút cảm giác ganh đua với tôi, vì vậy hấn đã ăn sâu vào tâm trí Liana de Grantz như một mối phiền toái.

Có lẽ tôi nên đánh Heinrich sớm hơn. Tất nhiên, chẳng có lý do gì để tôi làm ơn cho hắn khi hắn đang cố tình chọc tức tôi.

Dù sao đi nữa, rất nhiều tính cách của tôi đã hoàn toàn biến mất. Nếu là lúc trước, tôi sẽ lao vào Heinrich ngay lập tức, không cần hỏi han gì.

Tất nhiên, đó là khi vị trí của tôi vẫn chưa ổn định và khi tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài làm điều đó để không bị bỏ qua. Tôi không còn lý do gì để quan tâm đến những thứ như thế nữa. Tôi thậm chí không muốn tức giận vì những lời huyên thuyên của một số kẻ say rượu.

Để Heinrich tự lo là hình phạt lớn nhất dành cho gã say rượu đó, vì vậy tôi chỉ ngồi yên.

Vì vậy, như thế, Heinrich đã nhận được sự trả đũa mà tôi không cần phải nhấc một ngón tay.

Tôi cảm thấy khá dễ chịu vì lâu lắm rồi mới được uống chút rượu, nên tôi thực sự không muốn bực bội.

Bị ngất xỉu, Heinrich được đặt trên giường trong phòng. Sau khi chuyện như thế xảy ra, có vẻ như đã đến lúc chúng tôi phải rời đi, nhưng Liana dường như có ý định khác.

“Nhân tiện, hai người.”

Cô ấy luân phiên nhìn giữa Ellen và tôi. Ellen vẫn còn khó chịu trước những lời khó nghe của Heinrich.

“Tôi đã không tin dù chỉ một giây rằng không có gì xảy ra ở Darklands...”

Liana dường như đã nhận ra điều gì đó sau khi nghe thấy sự bùng nổ của Ellen để không nói mà không biết gì.

Và cô ấy đã không thực sự tin lời nói của chúng tôi rằng không có gì xảy ra.

“Thấy rằng đó là điều mà cậu không muốn nói đến nhưng lại phản ứng khi nghe thấy từ hèn nhát hay gì đó... Tôi có một ý tưởng sơ bộ về những gì có thể đã xảy ra.”

Liana nhìn chúng tôi sau khi nhấp một ngụm whisky.

Liana dường như đã đoán được ở một mức độ nào đó tại sao chúng tôi không thể nói về điều đó.

“Hai cậu không cần phải nói về nó nếu các cậu không muốn.”

Cô ấy rót rượu vào ly của Ellen và rượu whisky vào ly của tôi.

“Tuy nhiên, cho dù rốt cuộc hai cậu đã làm gì, tôi nghĩ chắc chắn phải có một lý do không thể tránh khỏi cho hành động của các cậu.”

‘Bất kể hai cậu đã làm gì, phải có một lý do chính đáng cho nó.’

Đó là những gì Liana đã nói.

“Có thể hai cậu đang thắc mắc tại sao tôi lại tò mò về điều này đến thế.”

Liana nâng ly với một nụ cười.

“Bởi vì chúng ta là bạn bè. Đó là lý do tại sao.”

—Bạn bè.

Liana de Grantz coi tôi và Ellen như những người bạn. Tôi không ngờ những lời như vậy lại thốt ra từ miệng cô ấy, vì vậy tôi không khỏi có chút sửng sồ.

Mối quan hệ giữa chúng tôi không được lâu. Chúng tôi cũng không thực sự nói nhiều.

Nhưng mọi người không cần phải biết nhau trong một thời gian rất dài để trở thành bạn bè. Sau khi uống một chút, Liana dường như thành thật và nói nhiều hơn bình thường.

Đó là lý do tại sao cô ấy hành động như vậy và nói với chúng tôi rằng chúng tôi là bạn, đó là lý do tại sao cô ấy rất tò mò về điều đó.

Cô ấy hoàn toàn trái ngược với Heinrich, người chỉ nói về tình trạng của mình và hỏi tôi rằng liệu tôi có còn nghĩ rằng tôi đang ở Temple khi tên đó say không.

Bất kể tình trạng của chúng tôi, chúng tôi có thể là bạn bè. ‘Tôi nghĩ về các cậu như bạn bè của tôi.’ Ellen đang lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Liana, dường như hơi giật mình trước lời nói của cô ấy. Rồi cô ấy nhìn tôi.

Tôi biết ánh mắt đó có nghĩa là gì.

‘Tớ có thể nói với họ không?’

Có vẻ như cô ấy đã không nói với họ bất cứ điều gì trước đó vì cô ấy lo lắng rằng mọi người sẽ chỉ sợ cô ấy và xa lánh cô ấy.

Tuy nhiên, tiếp tục che giấu những điều đó ngay cả sau khi Liana nói những lời đó sẽ là thô lỗ với cô ấy, cũng như Harriet và Adelia.

Có vẻ như cô ấy không muốn che giấu nó nữa trước những người chắc chắn có thể hiểu cô ấy.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Ellen và khẽ gật đầu. Cô hít thở sâu một lúc. Cô ấy đã khá say rồi.

“Chúng tôi đã giết người.”

Ellen tiếp tục nói với giọng bình tĩnh nhưng hơi run.

Ngoại trừ Liana, cả Adelia và Harriet dường như đều nín thở vì ngạc nhiên.

“Tổng cộng 26 người.”

Không như tôi, Ellen thậm chí có thể nhớ chính xác số người mà chúng tôi đã giết.

* * *

Ellen bình tĩnh tiếp tục kể lại. Từ từ, từ đầu. Mọi người đều lắng nghe cuộc hành trình của chúng tôi qua Darklands diễn ra như thế nào với hơi thở bị dồn nén.

—Làm thế nào chúng tôi nhận thấy và ngăn chặn trước một vụ cướp khi chúng tôi đang đi từ Exian đến St. Point.

—Làm thế nào chúng tôi có một Pháp sư tham gia cùng chúng ta ở St. Point.

—Cuộc xung đột giữa chúng tôi với một mạo hiểm giả Rank B tên là Hugson.

—Chúng tôi đã lựa chọn như thế nào giữa việc tự mình đến Als Point và tham gia nhiệm vụ Convoy.

—Làm thế nào mà cuối cùng chúng tôi lại chọn tự mình xem xét và đi về phía nam.

—Cuộc thảm sát ở Klitz Point cũng như sự tiêu diệt bọn cướp ở đó.

—Chúng tôi trở lại St. Point và làm thế nào chúng tôi phát hiện ra rằng Hugson là đồng phạm của họ, dẫn đến việc hắn ta bị bắt giữ.

—Làm thế nào chúng tôi được một điều tra viên của Trụ sở Hiệp hội Mạo hiểm giả yêu cầu quay trở lại Als Point.

—Sự biến mất của tất cả các xác chết ở Klitz Point, cách chúng hồi sinh thành Zombie và tấn công chúng tôi.

—Vụ án bí ẩn ở Als Point, gây ra bởi một thanh kiếm bị nguyên rửa.

—Và trận chiến giữa chúng tôi với thanh kiếm bị nguyên rửa cùng với những Zombie mà nó điều khiển.

Ellen không tiết lộ bất cứ điều gì về “danh tính thực sự” của Relia, Pháp sư khả nghi.

Sau đó, cô ấy nói với họ rằng, sau tất cả những trận chiến đó, cuối cùng cô ấy đã nhận ra cách sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và cách chúng tôi thu hồi thanh kiếm bị nguyên rửa và để nó lại với Temple.

Ba người sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, trên mặt lộ ra vẻ sửng sốt.

“Quá nhiều người đã chết, và chúng tôi thậm chí còn tự giết một số người. Tôi chỉ nghĩ rằng nó không có gì thú vị để nghe, vì vậy tôi không thể tự mình nói với các cậu.”

Rồi Ellen nhìn Harriet.

“Xin lỗi. Tôi không có ý làm tổn thương cậu.”

Ellen xin lỗi Harriet vì đã không nói với cô ấy bất cứ điều gì. Harriet cắn môi và lắc đầu.

“Không... Không. Không sao đâu. Tôi nghĩ... tôi nghĩ mình có thể hiểu tại sao cậu không thể nói bất cứ điều gì. Tôi xin lỗi. Mình đã không biết... Rằng chuyện như vậy đã xảy ra với hai cậu...”

Sau khi Harriet nghe toàn bộ câu chuyện, cô ấy tin chắc rằng chúng tôi có đủ lý do để không nói cho cô ấy biết. Thay vào đó, cô ấy thực sự đã xin lỗi Ellen.

Với điều đó, ngay cả chút thù hận cuối cùng giữa họ dường như cũng tan biến.

“...Chắc hai người đã vất vả lắm rồi. Hai cậu đã làm tốt.”

Đó là những gì Liana nói với chúng tôi. Những lời của cô ấy ngắn gọn, nhưng dường như cô ấy đã hiểu cảm giác của chúng tôi. Thay vì chỉ hiểu, cô ấy thậm chí còn nghĩ những gì chúng tôi đã làm là tốt.

“...Thật đáng sợ... Rất, rất đáng sợ, nhưng... Cả hai người đã làm rất tốt. Nếu là tôi... tôi sẽ không thể làm gì được. Tôi... tôi! Hai cậu. Tôi nghĩ hai cậu đã làm rất tốt! Tôi nghĩ hai cậu đã làm những gì bản thân phải làm! Và nghĩ rằng hai cậu đã chiến đấu mà không hề nghĩ đến việc chạy trốn... Thật tuyệt vời... Vì vậy... đừng cảm thấy buồn. Đúng vậy.”

Adelia có vẻ hơi sợ hãi nhưng xác nhận lời của Liana rằng cả hai chúng tôi đã làm rất tốt, dường như cô ấy đang vất kiệt từng chút can đảm cuối cùng trong mình.

Harriet nhìn giữa Ellen và tôi.

“Cả hai cậu... đã cứu rất nhiều người.”

Chúng tôi nghĩ rằng họ sẽ sợ chúng tôi hoặc xa lánh chúng tôi sau khi nghe những gì chúng tôi đã làm.

“Ý tớ là... Đó không phải là điều mà một người nên khoe khoang, nhưng... tớ nghĩ hai cậu có thể tự hào về bản thân mình. Tớ không muốn hai cậu phải chịu đựng điều này.”

Toàn bộ điều đó là sự hiểu lầm của chúng tôi.

"...Cảm ơn."

Ellen uống rượu với nụ cười ấm áp nở trên môi.

Cảm giác như cái bóng dường như phủ lên mặt Ellen sau khi chúng tôi trở về từ Darklands cuối cùng đã biến mất.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading